

ภาคผนวก ง

สรุปลักษณะสำคัญของร่างกฎกระทรวง
กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดประเภทภาพยนตร์
พ.ศ.

โดยที่มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้รัฐมนตรีออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ในร่างกฎกระทรวงฉบับนี้จึงได้กำหนดลักษณะของภาพยนตร์แต่ละประเภทตามมาตรา ๒๖ ดังต่อไปนี้

- (๑) ภาพยนตร์ประเภทที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู (ข้อ ๑)
- (๒) ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป (ข้อ ๒)
- (๓) ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป (ข้อ ๓)
- (๔) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป (ข้อ ๔)
- (๕) ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป (ข้อ ๕)
- (๖) ภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู (ข้อ ๖)
- (๗) ภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร (ข้อ ๗)

ทั้งนี้ ในการกำหนดลักษณะของภาพยนตร์ในแต่ละประเภทได้นำแนวทางจากการกำหนดประเภทของภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ประกอบกับการจัดประเภทภาพยนตร์ของประเทศสิงคโปร์และประเทศอังกฤษ และบทบัญญัติในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาพยนตร์แต่ละประเทศ

อนึ่ง ร่างกฎกระทรวงฉบับนี้เป็นเพียงการกำหนดประเภทของภาพยนตร์เท่านั้น ส่วนหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะเป็นไปตามที่คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์
ในการกำหนดประเภทภาพยนตร์

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดประเภทภาพยนตร์

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้
รัฐมนตรีออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ใน
ภาพยนตร์ประเภทใด จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ร่าง
กฎกระทรวง
กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดประเภทภาพยนตร์
พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ภาพยนตร์ประเภทที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู ต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาในลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและศีลธรรมอันดีของชาติ

(๒) ส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาสังคม ครอบครัว คุณภาพชีวิต การรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๓) ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบและจิตสำนึกในเรื่องของการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือประวัติศาสตร์ของชาติไทย

ข้อ ๒ ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป จะต้องไม่มีลักษณะของเนื้อหาเป็นการต้องห้ามตามข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖

ข้อ ๓ ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ดูตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรง ทารุณ โหดร้าย ขาดมนุษยธรรมและน่ากลัว ที่ส่อไปในทางสยองขวัญ

(๒) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเพศที่ส่อในทางลามกอนาจาร

(๓) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการสาธิตวิธีการก่ออาชญากรรมหรือใช้อาวุธที่ไม่เหมาะสม อันเป็นเหตุชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคม

(๔) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้สิ่งเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

(๕) ไม่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับลัทธิหรือคำสั่งสอนที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ซึ่งอาจชักจูงให้เด็กและเยาวชนหลงเชื่อ

(๖) ไม่มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมในลักษณะของคำหยาบคายหรือลามก

ข้อ ๔ ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงความทารุณ โหดร้าย ขาดมนุษยธรรม หรือสยองขวัญ

(๒) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเพศที่สื่อในทางลามกอนาจาร

(๓) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการสาธิตวิธีการก่ออาชญากรรมหรือใช้อาวุธที่ไม่เหมาะสม อันเป็นเหตุชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคม

(๔) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้สิ่งเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

(๕) อาจมีภาพ เสียง เนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมหรือภาษาที่ไม่เหมาะสม และต้องใช้วิจารณญาณในการดู

(๖) ไม่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับลัทธิหรือคำสั่งสอนที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจชักจูงให้เด็กและเยาวชนหลงเชื่อ

ข้อ ๕ ภาพยนตร์ประเภทที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่เปิดเผยอวัยวะเพศ

(๒) ไม่มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการสาธิตวิธีการก่ออาชญากรรม อันเป็นเหตุชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคมอย่างรุนแรง

(๓) ไม่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้สิ่งเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ อันเป็นเหตุจูงใจให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ

ข้อ ๖ ภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีเนื้อหาแสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ แต่ต้องไม่แสดงให้เห็นอวัยวะเพศหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหรือผู้อื่น

(๒) มีเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงการสาธิตวิธีการก่ออาชญากรรมอันเป็นเหตุชักจูงใจหรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรม

- (๓) มีภาพแสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้สิ่งเสพติด
- (๔) ไม่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับลัทธิหรือคำสั่งสอนที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจชักจูงให้เด็กและเยาวชนหลงเชื่อ
- ข้อ ๗ ภาพยนตร์ประเภทที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร มีลักษณะดังต่อไปนี้
- (๑) มีเนื้อหาที่อาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นประมาทต่อสถาบันพระมหากษัตริย์
- (๒) มีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลายหรือกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของประเทศ หรือจงใจก่อให้เกิดการดูหมิ่นเหยียดหยามประเทศชาติ
- (๓) มีเนื้อหาโดยรวมที่เป็นการเหยียดหยาม หรือนำความเลื่อมเลียมมาสู่ศาสนา หรือไม่เคารพต่อปูชนียบุคคล ปูชนียสถาน หรือปูชนียวัตถุ
- (๔) มีเนื้อหาโดยรวมที่เป็นการขัดต่อศีลธรรม วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ
- (๕) มีเนื้อหาที่ก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างคนในชาติ หรือกระทบกระเทือนต่อสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ
- (๖) มีเนื้อหาโดยรวมที่แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์และเห็นอวัยวะเพศในลักษณะลามกอนาจาร

ให้ไว้ ณ วันที่ พ.ศ.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม